

Gossos amb bitllet

“Potser també ací podrien viatjar els gossos amb bitllet, però no ho he vist mai, i no m’ho acabaria de creure. Probablement, per arribar a aquesta variant de la vida civil, cal tenir estacions amb moltíssimes vies, trens cada minut, l’Anyell Místic i Sint Baaf, randes molt delicades, xocolates finíssimes, i un clima amb molta humitat i escàs de sol.”

Tornava cap a l'estació de Gant, no fa molts dies, després d’haver visitat la catedral i d’haver contemplat una hora llarga *L’adoració de l’Anyell Místic* de Jan van Eyck. La catedral del Sint Baafs –no sé a quin nom dels nostres correspon aquest Baafs: sant Bau o sant Bavó?– és d’aquell gòtic complex i delicat de les terres del nord, però en algun moment de passió barroca la van omplir de fantàstiques decoracions en marbre blanc i negre, que degué ser moda per tot Flandes, i la visió funerària del cor i dels altars és un monument espectacular a la incongruència humana. El gòtic i el barroc sovint fan bona lliga, però ha de ser un barroc de fusta daurada i que provoqe sensacions de glòria, no de mausoleu. En tot cas jo no havia fet el viatge per Sint Baafs, sinó per Van Eyck, i això sí que paga la pena. *L’Anyell Místic* de Gant –amb *El Matrimoni Arnolfini*, de la National Gallery– segurament és una de les expressions més altes de la pintura europea de la primera meitat del XV, o de tots els temps. La capella era plena de gent calmada i respectuosa. Després, a la plaça plovisquejava i feia fred, a pesar d’haver entrat ja en juliol, i vam seure en un local càlid i amable a prendre un te i un tros de pastís d’albercoc. A Flandes les pastisseries són les úniques botigues que tenen aparadors dignes de contemplació. La resta del comerç és un pur desastre visual. Costa d’entendre, si no és que cada país s’especialitza en un art, i en aquesta gent ja fa segles que s’ha concentrat en les puntes i randes, i en els dolços. El te no és bo, però les pastes sí. De manera que, tot plegat, tornava a l’estació més reconfortat, reconciliat amb el país i amb la història de l’art.

No sé quants habitants té la ciutat de Gant, però deu estar entremig d’Alacant i de Castelló, diguem uns 200.000. Però si hom havia de jutjar la importància de la ciutat pel volum de l’estació i del trànsit ferroviari, la situaria sense dubtar bastant per damunt de València. L’estació de Gant té deu vies en servei actiu, i mirant els taulers vaig comprovar que en una hora mitjana, de set i vint a vuit i vint de la vesprada, arribaven o eixien més de vint-i-cinc trens de passatgers: prop d’un cada dos mi-

nuts. El tren de les set i vint venia d’Ostende, i encara que no era dia de sol ni –per nosaltres– d’atractiu estival, arribava ple de gent que devia tornar de la platja, vista la indumentària. Amb algun esforç, vaig trobar un seient al costat d’una senyora i dos adolescents que em van fer lloc amb molt poca alegria. No sé si la senyora era divorciada o si el marit no tenia ganes de platja, ni de fills, ni de gossos. Perquè sota de cada seient duien un gos. Els gossos es miraven, dormien, obrien els ulls, es llepaven la cara l’un a l’altre, i tenien tot l’aire de ser molt civils i ben criats. Els dos adolescents escoltaven músiques remotes pels auriculars i es concentraven sumant no sé quins estranys punts en una maquineta electrònica. El seu devia ser un altre món. Llavors, quan s’acostava el revisor, la mare començà a traure bitllets i a preparar-los. De cua d’ull vaig comptar cinc bitllets, i un altre que era com una cartolina plena de números que semblaven dates escrites a mà. Misteri, que jo pense, què fa la senyora amb tant de bitllet? Eren tres bitllets de persona i dos bitllets de gos. Amb una cartilla de control d’identitat o cosa equivalent. El revisor, després de picar els bitllets diguem-ne humans, va mirar atentament els bitllets canins, mirava els animals, revisava els bitllets i la cartolina, va fer unes preguntes que no vaig entendre i degué quedar satisfet, va picar els bitllets de gos i se’n va anar.

No sé si al nostre país els gossos poden viatjar amb les persones pagant el seu bitllet. Jo viatge molt en tren, i no recorde haver tingut cap gos legal com a company de viatge. Potser està fins i tot previst en el reglament de ferrocarrils, i també ací els cans podrien traure el propi bitllet. Bitllet sense ocupar seient, això sí, bitllet de sota-seient, però bitllet de passatger amb identitat legal. Potser també ací podrien viatjar els gossos amb bitllet, però no ho he vist mai, i no m’ho acabaria de creure. Probablement, per arribar a aquesta variant de la vida civil, cal tenir estacions amb moltíssimes vies, trens cada minut, l’Anyell Místic i Sint Baaf, randes molt delicades, xocolates finíssimes, i un clima amb molta humitat i escàs de sol. Jo crec que ja són rics i feliços, i no ho saben: fan cara d’avorrits. O de pagesos de Brueghel, però això ja és un altre tema.